

عنوان مقاله:

پدیده بیابان زایی و بررسی راهکار های اصلاحی در راستای بیابان زدایی در ایران

محل انتشار:

سومین همایش ملی-دانشجویی مرتع، آبخیز و بیابان (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

شیوا اکبری - دانشجوی کارشناسی ارشد زراعت، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دامغان

شهرام رضوان بیدختی - استادیار دانشکده کشاورزی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دامغان

خلاصه مقاله:

بیابان زایی عبارت است از کاهش حاصلخیزی اراضی به وسیله یک یا ترکیبی از فرایندها مانند فرسایش آبی و بادی، شوری، تخریب پوشش گیاهی تحت عوامل بالقوه طبیعی و انسانی. دلایل اقلیمی مانند خشک بودن این مناطق و کمبود نزولات جوی، استفاده بی رویه از منابع آب زیرزمینی باعث تشدید پدیده بیابان زایی می گردد. عوامل انسانی چون عدم مدیریت مناسب عملیات زراعی چون آیش و خاک ورزی مناسب و چرای بی رویه دام، استفاده از آب های شور برای آبیاری زمین های زراعی و بوته کنی و عوامل تشدید کننده فرسایش بادی در بروز این پدیده موثر می باشند. مطالعه و بررسی بیابان زایی به علت گسترش و وقوع پیامدهای ناگوار بسیار حائز اهمیت می باشد و هدف کلی این مطالعه اینست که چه عواملی پدیدآورنده این واقعه هستند و چگونه می توان از بروز آن جلوگیری نمود یا آن را کاهش داد. همانطور که در این مطالعه میسر گشته است می توان با بهره گیری از تحقیقات موردی در مناطقی که تحت تهدید عوامل گسترش دهنده اراضی بیابانی هستند، این موارد را شناسایی نموده و راهکارهایی را که در مناطق مختلف کشورمان، در جهت کاهش عوامل موثر در بیابان زایی و در راستای بیابان زدایی ارائه گشته اند را بررسی کرده و با توجه به امکانات و موقعیت مناطق دیگر، این راهکارها به سایر مناطق نیز تعمیم داده شود. در نتیجه می توان از روش های کاربردی چون آبیاری توسط لوله های سفالی، تثبیت معادن سطحی پس از برداشت از آن ها، کاشت گونه های گیاهی متحمل به شوری و خشکی در نواحی حاشیه کویر، جلوگیری از چرای مفرط احشام، بهره گیری از بادشکن ها و مالچ ها بسته به منطقه مورد مطالعه بهره جست.

کلمات کلیدی:

بیابانزایی، بیابان زدایی، اقلیم، فرسایش بادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/220849>

